

PROJEKT DOBRE PRAWO - DOBRE RZĄDZENIE

Urząd Marszałkowski Województwa Dolnośląskiego
Wydział Współpracy z Organizacjami Pozarządowymi
ul. Ostrowskiego 7, 53-238 Wrocław
telefon: 071 770 40 78 fax: 071 770 41 35
e-mail: biuro.dobreprawo@dolnyslask.pl
www.dobreprawo.dolnyslask.pl

Projekt współfinansowany przez Unię Europejską w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

KONTROLA A NADZÓR (część II)

II– NADZÓR WOJEWODY

Od roku 1990 do 1998 w Polsce istniał tylko jeden stopień samorządu terytorialnego - była to gmina. Ustawą z 24 lipca 1998 roku wprowadzono trójstopniowy podział terytorialny kraju. Powstały, obok gminy, powiaty i województwa samorządowe. Powiaty i województwa powstały z dniem 1 stycznia 1999 roku. Na terenie województwa dolnośląskiego (po reformie administracji samorządowej) istnieje **169 gmin** (w tym 36 gmin miejskich, 54 gmin miejsko-wiejskich, 79 gmin wiejskich) i **26 powiatów** (dodatkowo 3 gminy miejskie działają na prawach powiatu – Wrocław, Legnica, Jelenia Góra). W Polsce funkcjonuje 2486 gmin, 379 powiatów (w tym 65 grodzkich) i 16 województw.

W celu wspólnego wykonywania zadań publicznych zarówno gminy jak i powiaty mogą tworzyć związki odpowiednio międzygminne lub związki z innymi powiatami albo zakładać stowarzyszenia jednostek samorządu terytorialnego. Na terenie województwa dolnośląskiego w roku 2005 funkcjonowało 15 związków międzygminnych.

Podkreślić należy, że tylko organ wykonawczy w gminie (wójt, burmistrz, prezydent) pochodzą z wyborów bezpośrednich, natomiast w powiecie i województwie organy wykonawcze (zarząd powiatu, zarząd województwa) wybiera odpowiednio rada powiatu lub sejmik. Na czele zarządu powiatu stoi **starosta** a zarządu województwa **marszałek**.

Każda jednostka samorządu posiadając osobowość prawną, swoimi kompetencjami nie narusza samodzielności innych jednostek oraz nie stanowi wobec nich organów nadzoru ani kontroli, ani też organu wyższego stopnia w postępowaniu administracyjnym.

Organem nadzoru, nad każdym ze stopni samorządu terytorialnego, jest Prezes Rady Ministrów i Wojewoda, a w zakresie spraw finansowych Regionalna Izba Obrachunkowa. Jedynym kryterium, jakim mogą się kierować organy nadzoru, przy realizacji swych uprawnień w stosunku do samorządów, to **kryterium zgodności z prawem** i mogą one wkraczać w działalność samorządową tylko w przypadkach określonych ustawami.

Samorząd terytorialny, jako element struktury zdecentralizowanej, uosabiający obiektywny interes społeczności lokalnej, którego przedmiotem jest wykonywanie administracji publicznej, poddany jest procedurze kontrolnej połączonej z możliwością stosowania środków bezpośrednio ingerujących w jego działalność, czyli jak powiedziano wcześniej nadzorowi. Zaznaczyć przy tym należy, że nadzór nie jest

DOLNY
ŚLĄSK

URZĄD MARSZAŁKOWSKI WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO
Wybrzeże Juliusza Słowackiego 12-14
50-411 Wrocław

www.umwd.dolnyslask.pl
umwd@dolnyslask.pl
www.bip.dolnyslask.pl

KAPITAŁ LUDZKI
NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

DOLNY
ŚLĄSK

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI
FUNDUSZ SPOŁECZNY

instytucją wynikającą z arbitralnego rozstrzygnięcia ustawodawcy, który uznał za celowe istnienie mechanizmów weryfikujących działalność tego podmiotu. Instytucję nadzoru nad samorządem terytorialnym uznać bowiem należy za konstytutywny, integralny składnik pojęcia (istoty) samorządu terytorialnego. Nie bez przyczyny określa się więc **nadzór jako „korelat samorządu”**. Jego brak musiałby w konsekwencji skutkować oceną danego podmiotu w kategoriach suwerena, powodując zjawisko funkcjonowania „państwa w państwie”. Z drugiej strony, prawidłowo funkcjonujący nadzór musi respektować zasadę samodzielności jednostek samorządu terytorialnego, przez co ani zakres ingerencji ani jej charakter nie może determinować kierunków administracji publicznej,¹ realizowanej na poziomie lokalnym.

Katalog środków nadzorczych przysługujących organom nadzoru nie jest rozbudowany. Ustawodawca określając zakres kompetencji nadzorczej skoncentrował się głównie na prawotwórczej działalności jednostek samorządu terytorialnego, uprawniając właściwe organy nadzoru do bezpośredniej ingerencji, ilekroć taka działalność narusza prawo. **Podkreślić należy, że nadzór ma charakter następczy, czyli że organ samorządu podejmuje uchwałę a organ nadzoru bada jej zgodność z prawem.**

Nadzór sprawowany jest z urzędu a jakiegokolwiek skargi na uchwały lub zarządzenia traktowane są przez organ nadzoru jako sygnał w sprawie a nie jako wniosek o zbadanie uchwały.

Uchwały lub zarządzenia organów samorządu sprzeczne z prawem są nieważne. O ich nieważności w całości lub w części orzeka (**w formie rozstrzygnięcia nadzorczego**) organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia. Organ nadzoru, wszczynając postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały lub zarządzenia, może wstrzymać ich wykonanie. Stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały lub zarządzenia wstrzymuje ich wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego. Organom samorządu przysługuje prawo zaskarżenia rozstrzygnięcia nadzorczego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (WSA) w terminie 30 dni od dnia ich doręczenia.

Po upływie terminu w którym organ nadzoru może unieważnić uchwałę lub zarządzenie, nie może on (organ nadzoru) we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy. W tym przypadku organ nadzoru może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do WSA.

W przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania (**w formie sygnalizacji**), iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa.

Organy nadzoru dysponują dwoma innymi środkami o charakterze nadzwyczajnym, umożliwiającymi **zawieszenie organów samorządu a także ich rozwiązanie/odwołanie**. Ten ostatni,

¹ Administracji publicznej rozumianej jako zaspokajanie zbiorowych i indywidualnych potrzeb obywateli, wynikających ze współżycia ludzi w społecznościach – J. Boć, Prawo administracyjne, Wrocław 1998

przeznaczony jest do zastosowania w wyjątkowych przypadkach powtarzającego się naruszania konstytucji lub ustaw przez organ samorządu. Aczkolwiek kryteria zastosowania oraz tryb postępowania wskazują na incydentalną możliwość praktycznego użycia takiego środka, to jednak nie sposób nie docenić jego waloru prewencyjnego.

Organ nadzoru dysponuje jeszcze jednym środkiem nadzorczym otóż jeżeli właściwy organ gminy, wbrew obowiązkowi wynikającemu z ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, w zakresie dotyczącym odpowiednio wygaśnięcia mandatu radnego, mandatu wójta, odwołania ze stanowiska albo rozwiązania umowy o pracę z zastępcą wójta, sekretarzem gminy, skarbnikiem gminy, kierownikiem jednostki organizacyjnej gminy i osobą zarządzającą lub członkiem organu zarządzającego gminną osobą prawną, nie podejmuje uchwały, nie odwołuje ze stanowiska lub nie rozwiązuje umowy o pracę, wojewoda wzywa organ gminy do podjęcia odpowiedniego aktu w terminie 30 dni. W razie bezskutecznego upływu terminu wojewoda, po powiadomieniu ministra właściwego do spraw administracji publicznej, wydaje **zarządzenie zastępcze**.

Podkreślić należy, że uprawnienie do zaskarżenia uchwał organów samorządu do WSA, przysługuje każdemu, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone ale tylko w sprawach z zakresu administracji publicznej. Skargę do WSA można wnieść w imieniu własnym lub grupy mieszkańców, którzy na to wyrażą pisemną zgodę.

Przykładowo w 2003 roku działania wojewodów jako organów nadzoru przedstawiały się następująco:

L.p.	Województwo	Ilość prac. urzędu wojewódzkiego na 10 tys. mieszkańców	Ilość j.s.t.	Ilość rozstrzygnięć nadzorczych	Średnia ilość rozstrzygnięć na 1 j.s.t.
1.	dolnośląskie	2,70	196+15	543	2,57
2.	kujawsko-pomorskie	2,34	164	50	0,31
3.	lubelskie	4,00	234	171	0,73
4.	lubuskie	3,42	96	122	1,27
5.	łódzkie	3,14	199	65	0,33
6.	małopolskie	2,80	205	349	1,70
7.	mazowieckie	2,17	351	249	0,71
8.	opolskie	2,83	83	136	1,64
9.	podkarpackie	3,00	181	115	0,64

10.	podlaskie	3,42	133	120	0,90
11.	pomorskie	2,60	144	28	0,20
12.	śląskie	2,11	184	338	1,84
13.	świętokrzyskie	3,62	117	164	1,40
14.	warmińsko-mazurskie	2,70	136	381	2,80
15.	wielkopolskie	2,50	258	362	1,40
16.	zachodnio-pomorskie	2,80	132	231	1,75

Źródło: dane MSWiA

Jakość tworzonego prawa jest wypadkową wielu czynników zarówno zewnętrznych (np. częstych zmian przepisów) jak i wewnętrznych (np. sporów pomiędzy organami gminy).

Poniżej posłużę się danymi statystycznymi obrazującymi działania Wojewody Dolnośląskiego jako organu nadzoru nad jednostkami samorządu terytorialnego, ale obrazującymi również jakie prawo tworzyły te jednostki. Dane te dotyczą lat 2003 – 2004.

W roku 2004 :

- liczba podjętych uchwał przez jst. **17415,**
- wojewoda właściwy był do zbadania **13985**
- rozstrzygnięcia nadzorcze **- 843,**
- sygnalizacje **- 110,**
- skargi do NSA **- 138,**
- zapytania zakończone opiniami prawnymi **- 750,**
- pisma do wydziałów urzędu **- 874,**
- pisma do organów administracji **- 754,**
- zapytania w ramach nadzoru **- 670,**
- skargi z KPA dotyczące działalności samorządowej **- 105,**
- zarządzenia zastępcze **- 1.**

Rok	Ilość podjętych uchwał	Właściwość wojewody	Ilość rozstrzygnięć nadzorczych	Ilość skarg do WSA	Ilość sygnalizacji	% naruszeń (4+5):3x100
1	2	3	4	5	6	7
2003	17046	12565	543	108	102	5,18
2004	17415	13985	843	138	110	7,01

Przykładowo w 2004 roku

Lp.	Jednostka samorządu terytorialnego	Ilość podjętych uchwał	Ilość rozstrzygnięć nadzorczych	Ilość skarg do WSA	Ilość sygnalizacji	% naruszeń (4+5):3x100
1	2	3	4	5	6	7
1.	Wrocław	1787 (787*)	9	8	2	0,95 (2,16*)
2.	Wałbrzych	214	9	2	0	5,14
3.	Legnica	151	10	0	1	6,62
4.	Jelenia Góra	175	9	4	1	7,42
5.	Lubin	124	8	0	1	6,45
6.	Bolesławiec	247	20	2	0	8,90
7.	Świdnica	126	6	1	0	5,55
8.	Głogów	78	4	0	0	5,12
9.	SEJMIK	401	7	2	1	2,24
10.	Czernica	82	12	0	1	14,63
11.	Długołęka	184	12	0	0	6,52
12.	Lądek Zdrój	118	16	1	0	14,40
13.	Oleśnica M.	100	11	0	1	11,00
14.	Trzebnica	93	12	2	2	15,05
15.	Pow. Świdnicki	223	14	1	0	6,72

Źródło: własne dane (uwzględniono miasta prezydenckie, sejmik i te gminy i powiaty w których suma rozstrzygnięć i skarg do WSA była większa niż 10)

* bez 1000 uchwał dot. rozpatrzenia protestów do planów miejscowych

Podkreślić należy, że w 2004 roku, przez odpowiednie organy samorządu terytorialnego, zaskarżonych zostało do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego **39** rozstrzygnięć nadzorczych (**4,62%** wszystkich rozstrzygnięć). W 2004 roku WSA uchylił 12 rozstrzygnięć (z tego **5** rozstrzygnięć dot. uchwał podjętych w 2004 roku – **0,59%** wszystkich rozstrzygnięć). W 160 przypadkach, po rozstrzygnięciach nadzorczych samorządy podejmowały ponownie uchwały z uwzględnieniem uwag organu nadzoru.

Oto rozstrzygnięcia nadzorcze, które w tym okresie zostały uchylone przez WSA:

- uchylenie rozstrzygnięcia PN. II 0911-16/01/04 z 07.01.2004 r. wyrokiem WSA z 13.07.2004 r. (sygn. akt II SA/Wr 41/04).

Uzasadnienie: sprawa dotyczyła planu miejscowego, który został przesłany do nadzoru bez dokumentacji planistycznej. Organ Nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze licząc 30-dniowy termin na stwierdzenie nieważności uchwały dopiero od momentu nadesłania (wpływu) dokumentacji planistycznej. Sąd uznał, że w takich przypadkach 30-dniowy termin należy liczyć na zasadach ogólnych tzn. od chwili wpływu uchwały i w związku z tym uchylił z przyczyn proceduralnych rozstrzygnięcie,

- uchylenie rozstrzygnięcia nadzorczego PN. II 0911-16/16/04 z 24.03.2004 r. wyrokiem WSA z dnia 12.10.2004 r. (sygn. akt II SA/Wr 293/04).

Uzasadnienie: sprawa dotyczyła stwierdzenia nieważności uchwał rady gminy w sprawie odrzucenia protestów, podjętych na podstawie art. 23 nieobowiązującej aktualnie ustawy z 07.07.1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn. Dz. U. z 1999r., nr 15, poz. 139 ze zm.). Sąd zajął precedensowe stanowisko wyłączające tę kategorię uchwał spod zakresu właściwości wojewody jako organu nadzoru,

- uchylenie rozstrzygnięcia nadzorczego PN. II 0911-19/20/04 z 22.04.2004 r. wyrokiem WSA z dnia 16.09.2004 r. (sygn. akt II SA/Wr 333/04).

Uzasadnienie: sprawa dotyczyła stwierdzenia nieważności uchwał rady gminy w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowych planów zagospodarowania terenów górniczych; rada gminy uchwaliła dla jednego terenu górniczego 2, a dla drugiego 4 odrębne plany zagospodarowania przestrzennego - naruszenie przepisu art. 53 ustawy Prawo geologiczne i górnicze; WSA nie podzielił stanowiska Wojewody, uznając że dla terenu górniczego można sporządzić kilka planów zagospodarowania przestrzennego.

- uchylenie rozstrzygnięcia nadzorczego PN.II.0911-9/3/03 z dnia 24 stycznia 2003 r., dotyczącego uchwały rady powiatu w sprawie regulaminu organizacyjnego starostwa powiatowego – wyrok WSA z 2 lipca 2004 r.

Uzasadnienie: sąd stwierdził, że nie zostały naruszone wskazane przepisy oraz przedmiotowa uchwała nie miała charakteru aktu prawa miejscowego.

- uchylenie rozstrzygnięcia nadzorczego PN.II.0911-10/27/03 z 31.12.2003 roku w sprawie stwierdzenia nieważności niektórych zapisów zmian do statutu Sejmiku Województwa Dolnośląskiego, WSA wyrokiem z dnia 18 maja 2004 roku uchylił to rozstrzygnięcie .

Uzasadnienie: WSA uchylił rozstrzygnięcie nie z powodu jego niemerytorycznych zarzutów lecz z powodu, iż Statut Sejmiku w 2002 roku przyjęty został w formie załącznika do uchwały, co zdaniem sądu jest niezgodne z rozporządzeniem w sprawie zasad techniki prawodawczej (rozporządzenie to weszło w życie dwa miesiące później niż przyjęty w 2002 roku statut). Zdaniem sądu nie można rozstrzygnięciem uchylać czegoś co dotyczy aktu nienormatywnego – na powyższe została złożona skarga kasacyjna do NSA.

Poniżej podaję kilka przykładów spraw w których były wydane rozstrzygnięcia nadzorcze w latach 2003 - 2004. Tezy zawarte w rozstrzygnięciach na dzień dzisiejszy mogą być zdezaktualizowane z uwagi na permanentne zmiany prawa lub zmianę stanowiska sądów administracyjnych.

1². Zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarowaniu nieruchomościami gminnym zasobem nieruchomości gospodaruje zarząd gminy. Zgodnie z art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 1996 r., nr 13, poz. 74 z ze zm.) zarząd gminy gospodaruje mieniem gminy. Nie ulega zatem wątpliwości, że organem właściwym w zakresie gospodarowania mieniem gminnym, zarówno ruchomym jak i nieruchomym należy do zarządu gminy.

Gospodarowanie w rozumieniu cytowanych przepisów odróżnić należy jednak od podejmowania czynności cywilnoprawnych dotyczących mienia gminnego. W tym bowiem przypadku mamy do czynienia z odmiennymi zasadami ukształtowanymi przez prawo cywilne. Wskazuje na to również ustawa o samorządzie gminnym, która w art. 46 zawarła postanowienia dotyczące zasad składania oświadczeń woli w sprawach majątkowych w imieniu gminy. Zgodnie z art. 46 ust. 1 oświadczenie woli w imieniu gminy w zakresie zarządu mieniem składają dwaj członkowie zarządu lub jeden członek zarządu i osoba upoważniona przez zarząd (pełnomocnik), o ile statut nie stanowi inaczej. Zarząd może udzielić wójtowi lub burmistrzowi upoważnienia do składania jednoosobowo oświadczeń woli związanych z prowadzeniem bieżącej działalności gminy.

² Dzienniki ustaw częściowo zdezaktualizowane – istnieją późniejsze teksty jednolite przywołanych ustaw, a zadania **zarządu** realizuje obecnie organ wykonawczy gminy (wójt, burmistrz, prezydent).

Zatem w zakresie zawierania umów gminę reprezentować będą co do zasady dwaj członkowie zarządu lub członek zarządu wraz z pełnomocnikiem. Zasada ta dotyczy również zawierania wszelakiego rodzaju umów w zakresie obrotu nieruchomościami gminnymi (sprzedaż, kupno wynajem itp.). Zanim jednak odpowiednie oświadczenie woli zostanie złożone przez upoważnione osoby zarząd, jako organ właściwy do gospodarowania mieniem gminnym może w ramach czynności gospodarowania określić z góry kształt zawieranych w imieniu gminy umów przyjmując pewien wzorzec umowy. Oczywiście wzór takiej umowy nie będzie nikogo wiązał dopóki nie nada mu się kształtu umowy cywilnoprawnej. Sama jednak uchwała zarządu dotycząca wzoru umowy jako czynność z zakresu gospodarowania mieniem o charakterze administracyjnym będzie podlegała nadzorowi właściwych organów w trybie rozdziału 10 ustawy o samorządzie gminnym.

Rozstrzygnięcie nadzorcze dotyczyło właśnie takiego wzorca umowy. Dotyczyła ona bardzo ważnego zagadnienia jakim jest gminna gospodarka mieszkaniowa, a właściwie wzajemny stosunek gminy do powstałych na terenie gminy wspólnot mieszkaniowych.

Zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U. z 1994 r., nr 85, poz. 388 ze zm.) ogół właścicieli, których lokale wchodzi w skład określonej nieruchomości, tworzy wspólnotę mieszkaniową. Wspólnota mieszkaniowa może nabywać prawa i zaciągać zobowiązania, pozywać i być pozywana. Jednocześnie art. 40 tej ustawy nakazał państwowym lub komunalnym jednostkom organizacyjnym, sprawującym na podstawie przepisów dotychczasowych zarząd nieruchomościami wspólnymi, do zapewnienia dla każdej z zarządzanych nieruchomości wspólnej ewidencji umożliwiającej najpóźniej od dnia 1 października 1994 r. ustalenie kosztów i przychodów dla każdej wspólnej nieruchomości oraz do powiadomienia współwłaścicieli, nie później niż do dnia 30 listopada 1994 r., o zmianach, jakie wprowadza niniejsza ustawa co do sposobu zarządzania nieruchomością wspólną oraz co do ponoszenia jego kosztów. Do czasu uregulowania tych spraw przez właścicieli do zarządu nieruchomościami wspólnymi stosuje się odpowiednio przepisy niniejszej ustawy dotyczące zarządu zleconego przez właścicieli osobie fizycznej lub prawnej.

W rzeczywistości bardzo duża liczba wspólnot mieszkaniowych powstała w wyniku sprzedaży mieszkań komunalnych. Nie są wyjątkami sytuacje, w których w jednym budynku większość mieszkań pozostaje w rękach gminy. Stwarza to niebezpieczeństwo, że dla własnej wygody gmina będzie nadal sprawowała zarząd wszystkimi lokalami znajdującymi się w takich budynkach. Gmina przejmie więc uprawnienia zarządów wspólnot.

Jednocześnie nie ma żadnych przeszkód, by podmiot wybrany przez współwłaścicieli nieruchomości wspólnej na zarządcę wspólnoty mieszkaniowej został jednocześnie wybrany przez gminę na zarządcę gminnych lokali wchodzących w skład tej wspólnoty. Taka sytuacja również może spowodować, że w imieniu gminy zarządca gminnych nieruchomości i jednocześnie zarząd wspólnoty będzie wszystkich najemców i właścicieli lokali w danej wspólnocie traktował na identycznych warunkach.

Dlatego też tak ważna jest precyzja w konstruowaniu przez gminę umów o zarządzanie, by nie naruszały one chociaż w sposób pośredni uprawnień właścicieli lokali mieszkalnych.

2. Jedno z rozstrzygnięć nadzorczych dotyczyło również innego ważnego problemu.

Zgodnie z postanowieniami art. 36 a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 1996 r. nr 67, poz. 329 ze zm.) stanowisko dyrektora szkoły lub placówki powierza organ prowadzący szkołę lub placówkę (ust. 1). Powierzenie przez organ prowadzący stanowiska dyrektora szkoły lub placówki może nastąpić, jeżeli organ sprawujący nadzór pedagogiczny nie zgłosi, w terminie 14 dni od przedstawienia kandydata na to stanowisko, umotywowanego zastrzeżenia(ust. 2). Kandydata na stanowisko dyrektora szkoły lub placówki wyłania się w drodze konkursu. Kandydatowi nie można odmówić powierzenia stanowiska dyrektora, chyba że organ sprawujący nadzór pedagogiczny zgłosił zastrzeżenie, o którym mowa w ust. 2 (ust. 3). Wymogu przeprowadzania konkursu na stanowisko dyrektora nie stosuje się do szkół prowadzonych przez osoby fizyczne lub osoby prawne nie będące jednostkami samorządu terytorialnego (ust. 3a). Jeżeli do konkursu nie zgłosi się żaden kandydat albo w wyniku konkursu nie wyłoniono kandydata, organ prowadzący powierza to stanowisko ustalonemu przez siebie kandydatowi, po zasięgnięciu opinii rady szkoły lub placówki i rady pedagogicznej. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio (ust. 4). W celu przeprowadzenia konkursu organ prowadzący szkołę lub placówkę określa regulamin konkursu oraz powołuje komisję konkursową (ust. 5). W przypadku szkół i placówek nowo zakładanych skład komisji konkursowej określa organ prowadzący tę szkołę lub placówkę w uzgodnieniu z organem sprawującym nadzór pedagogiczny (ust. 6).

Stanowisko dyrektora szkoły lub placówki powierza się na 5 lat szkolnych. W uzasadnionych przypadkach można powierzyć to stanowisko na krótszy okres, jednak nie krótszy niż 1 rok szkolny (ust. 8).

Cytowane przepisy wskazują, że zasadą obsadzania stanowisk kierowników szkół i placówek oświatowych jest przeprowadzenie postępowania konkursowego. Od konkursu odstąpić można wyłącznie w przypadkach wskazanych ustawowo.

Powstaje jednak problem, czy rzeczywiście cytowane postanowienia art. 36a ustawy o systemie oświaty wyczerpują wszystkie przypadki związane z obsadą stanowiska dyrektora szkoły lub placówki. Jakie bowiem należy stosować przepisy w sytuacjach, w których odwołuje się dyrektora w trybie art. 38 ust. 2 ustawy o systemie oświaty, a nie w trybie nagłym, w trakcie trwania roku szkolnego. W takim przypadku szkoła pozbawiona zostaje swojego dyrektora, natomiast przeprowadzenie konkursu zajmuje zawsze nieco czasu. A zatem czy nie można by było w takich przypadkach do czasu obsadzenia wakującego stanowiska w drodze konkursu powierzyć określonej osobie obowiązki dyrektora szkoły bez przeprowadzenia konkursu. Okoliczność natomiast, że ustawa nie przewidziała takiej możliwości można uznać za lukę prawną.

Proponowane stanowisko jest interesujące, jednakże istnieje w takich przypadkach niebezpieczeństwo, że konkurs z jakiś bliżej nieokreślonych przyczyn nie zostanie przeprowadzony niezwłocznie i osoba, której bez konkursu powierzono stanowisko dyrektora szkoły będzie je piastowała nawet przez kilka lat.

W rozstrzygnięciu nadzorczym wojewoda uznał, że żadnej luki w prawie nie ma i ustawa nakazuje w każdym przypadku powierzania stanowiska dyrektora szkoły stosować się do istniejących reguł zawartych w cytowanym art. 36a ustawy o systemie oświaty.

3. Wg art. 11b ustawy o samorządzie gminnym działalność organów gminy jest jawna a ograniczenia jawności mogą wynikać wyłącznie z ustaw (ust. 1). Jawność działania organów gminy obejmuje w szczególności prawo obywateli do uzyskiwania informacji, wstępu na sesje rady gminy i posiedzenia jej komisji, a także dostępu do dokumentów wynikających z wykonywania zadań publicznych, w tym protokołów posiedzeń organów gminy i komisji rady gminy (ust. 2). Zasady dostępu do dokumentów i korzystania z nich określa statut gminy (ust. 3).

Przepisy te jedynie przykładowo wylicza dokumenty podlegające udostępnieniu. Udostępnieniu podlegają więc wszystkie dokumenty wynikające z wykonywania zadań publicznych gminy chyba, że przepis ustawowy wyłącza ich jawność. Cytowany wyżej przepis stanowi podstawę prawną do ustalenia przez radę gminy w statucie jedynie zasad udostępniania i korzystania z dokumentów. Rada gminy nie może na tej podstawie tworzyć zamkniętego katalogu dokumentów podlegających udostępnieniu.

Rada gminy nie może również wprowadzać do statutu zasad udostępniania, na mocy których organy gminy (w przedstawionej sprawie komisje rady lub organ wykonawczy) mogłyby decydować o wyłączeniu jawności dokumentów. Oznaczałoby to, iż ograniczenie jawności dokonywane byłoby na podstawie statutu a nie ustawy.

Rozstrzygnięcie nadzorcze poruszało również inną istotną kwestia tj opłat pobieranych za uwierzytelnienie sporządzonych przez obywatela notatek, fotografii, odbitek kserograficznych z udostępnionych mu dokumentów. Zdaniem organu nadzoru za takie uwierzytelnienie nie można pobierać opłaty skarbowej według ustawy o opłacie skarbowej, gdyż załącznik do tej ustawy nie uwzględnia czynności w postaci uwierzytelnienia notatek, fotografii oraz odbitek kserograficznych a rada gminy nie ma kompetencji do rozszerzenia zakresu przedmiotowego ustawy o opłacie skarbowej.

4. Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w art. 14 ust. 1–5 wprowadza zakazy sprzedaży, podawania i spożywania alkoholu obowiązujące ex lege oraz upoważnia w ust. 6 radę gminy do wprowadzenia czasowego lub stałego zakazu sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych w innych niewymienionych miejscach, obiektach lub na określonych obszarach gminy, ze względu na ich charakter. Na tej podstawie Rada Gminy wprowadziła m. in. zakaz sprzedaży i podawania napojów alkoholowych o zawartości powyżej 4,5 % alkoholu z wyjątkiem piwa na terenie stacji paliw. Wojewoda stwierdził nieważność tego zakazu. Rada argumentowała jego wprowadzenie wolą ograniczenia konkurencji ekonomicznej, jaką stanowią stacje paliw wobec pozostałych przedsiębiorców. Wskazywała też na specjalistyczny charakter tego rodzaju placówek handlowych, które mają zajmować się sprzedażą jedynie paliw oraz na zagrożenia, jakie wiążą się ze sprzedażą produktów łatwopalnych. WSA, który rozpatrywał skargę gminy na rozstrzygnięcie nadzorcze

nie podzielił argumentacji gminy, zgadzając się co do zasady ze stanowiskiem organu nadzoru wskazując też, że tego rodzaju powszechny zakaz może wprowadzić wyłącznie ustawodawca.

5. Artykuł 40 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych zmieniony przez art. 1 pkt 40 ustawy z dnia 14 listopada 2003 r. (Dz. U. z 2003 r., nr 200 poz. 1953), upoważnił organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, aby ten, w drodze uchwały, ustalił dla dróg, których zarządcą jest jednostka samorządu terytorialnego, wysokość stawek opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego. Na tej podstawie została podjęta zakwestionowana przez organ nadzoru uchwała. Wojewoda stwierdził, że:

- W ustępie 9 art. 40 ustawy o drogach publicznych wymieniono taksatywnie czynniki, które rada uwzględnia, jeśli ustala stawki opłat za zajęcie pasa drogowego. Enumeratywne wyliczenie tych czynników oznacza, że rada ustalając stawki opłat nie może brać pod uwagę żadnych innych czynników niż te, które zostały wymienione w tym przepisie. Żaden z czynników wymienionych w ustawie nie obejmuje kategorii podmiotu zajmującego pas drogowy. Inaczej mówiąc nie można ustalić stawek ze względu na to, że pas drogowy został zajęty przez określony indywidualnie lub generalnie podmiot (w tym przypadku Gminę W., fundację, placówki kultury, właściciele (zarządcy) budynków lub nieruchomości przyległych do pasa drogowego).

- Według art. 40 ust. 8 ustawy o drogach publicznych organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego ustala wysokość stawek opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego. Rada nie może więc ustalać stawek opłat za zajęcie przez reklamę mniejszej lub większej powierzchni niż 1 m² jak też wprowadzać opłat ryczałtowych.

- Rodzaj materiału użytego do konstrukcji słupów ogłoszeniowych, zły stan techniczny i wysokie nakłady na ich utrzymanie nie mogą być podstawą zróżnicowania stawek opłat za umieszczenia na nich reklam.

- Przepisy art. 40 ust. 8 i 9 ustawy o drogach publicznych upoważniają radę gminy do ustalenia wyłącznie stawek opłat za zajęcie pasa drogowego. Nie upoważniły rady gminy do ustalenia sposobu obliczania tej opłaty.

6. Zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. a ustawy o samorządzie gminnym do wyłącznej właściwości rady gminy należy podejmowanie uchwał w sprawach majątkowych gminy, przekraczających zakres zwykłego zarządu dotyczących: określania zasad nabycia, zbycia i obciążania nieruchomości gruntowych oraz ich wdzierżawiania lub najmu na okres dłuższy niż 3 lata, o ile ustawy szczególne nie stanowią inaczej; do czasu określania zasad wójt może dokonywać tych czynności wyłącznie za zgodą rady gminy.

Zgodnie z art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym do zadań wójta należy w szczególności gospodarowanie mieniem komunalnym. Podobnie stanowi art. 25 ust. 1 Ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Oznacza to, że rada gminy jest uprawniona wyłącznie do określania zasad gospodarowania mieniem gminy, natomiast samo gospodarowanie należy do kompetencji organu wykonawczego. Jedynym ograniczeniem wójta, burmistrza lub prezydenta miasta w procesie gospodarowania gminnym zasobem nieruchomości jest konieczność uzyskiwania zgody rady gminy na dokonywanie wymienionych w tym przepisie czynności w sytuacji, gdy nie zostały określone na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. a zasady gospodarowania mieniem gminy. Jednak z chwilą wykonania dyspozycji zawartej w tym przepisie rada gmin traci kompetencje do wyrażania zgody.

Jednocześnie jeśli czynność prawna dotycząca nieruchomości gruntowej, polega na nieodpłatnym przysporzeniu i nie pociąga za sobą właściwie żadnych obciążeń ani strat dla gminy, nie wykracza ona poza zakres zwykłego zarządu. Tak było w sprawie w której wydane zostało rozstrzygnięcie. O nabyciu nieruchomości pod tytułem darmym rozstrzyga samodzielnie w formie zarządzenia wójt, burmistrz lub prezydent miasta a nie rada gminy. Jednak każdy przypadek nieodpłatnego nabycia nieruchomości gruntowej do gminnego zasobu mieszkaniowego należy traktować osobno. Można sobie wyobrazić czynność nieodpłatnego przysporzenia przekraczające zakres zwykłego zarządu ze względu na obciążenia związane z takim nabyciem np. nabycie terenów przemysłowych zdegradowanych wymagających poniesienia nakładów na ich rekultywację.

7. Według art. 10 ust. 3 nieobowiązującej ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego określa się również stawkę procentową służącą naliczeniu opłaty, o której mowa w art. 36 ust 3. Z kolei art. 36 Ustawy stanowi kolejno, iż: (...):

Ust. 3. Jeżeli wartość nieruchomości wzrosła, w związku z uchwaleniem lub zmianą miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a właściciel lub użytkownik wieczysty zbywa tę nieruchomość, wójt, burmistrz albo prezydent miasta pobiera jednorazową opłatę, określoną w stosunku procentowym do wzrostu wartości nieruchomości, w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Wysokość opłaty nie może być wyższa niż 30% wzrostu wartości nieruchomości.

Ust. 4. Wysokość odszkodowania z tytułu obniżenia wartości nieruchomości, o którym mowa w ust. 2, oraz wysokość opłaty z tytułu wzrostu wartości nieruchomości, o której mowa w ust. 3, ustala się na dzień jej zbycia. Obniżenie oraz wzrost wartości nieruchomości stanowi różnicę pomiędzy wartością nieruchomości, określoną przy uwzględnieniu przeznaczenia terenu obowiązującego po uchwaleniu lub zmianie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a jej wartością określoną przy

12

**DOLNY
ŚLĄSK**

URZĄD MARSZAŁKOWSKI WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO
Wybrzeże Juliusza Słowackiego 12-14
50-411 Wrocław

www.umwd.dolnyslask.pl
umwd@dolnyslask.pl
www.bip.dolnyslask.pl

KAPITAŁ LUDZKI
NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

**DOLNY
ŚLĄSK**

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI
FUNDUSZ SPOŁECZNY

uwzględnieniu przeznaczenia terenu obowiązującego przed zmianą tego planu lub faktycznego sposobu wykorzystywania nieruchomości przed jego uchwaleniem.

Ust. 5. Opłatę, o której mowa w ust. 3, pomniejsza się o zwaloryzowaną wartość nakładów poniesionych przez właściciela nieruchomości w okresie pomiędzy uchwaleniem lub zmianą miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego a dniem zbycia nieruchomości, jeżeli nakłady te miały wpływ na wzrost wartości tej nieruchomości.

Ust. 6. Roszczenia, o których mowa w ust. 2, można wносить w terminie 5 lat od dnia, w którym miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego lub jego zmiana stały się obowiązujące.

Ust. 7. Przepis ust. 6 stosuje się odpowiednio do opłat, o których mowa w ust. 3.

Ust. 8. Notariusz jest obowiązany, w terminie 7 dni od dnia sporządzenia umowy zbycia nieruchomości, w formie aktu notarialnego, przesłać wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta wypis z tego aktu.

Ust. 9. Wójt, burmistrz albo prezydent miasta ustala opłatę, w drodze decyzji, o której mowa w ust. 3, bezzwłocznie po otrzymaniu wypisu z aktu notarialnego, o którym mowa w ust. 8.

Ust. 10. Właściciel nieruchomości, której wartość wzrosła w związku z uchwaleniem lub zmianą miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, przed jej zbyciem może żądać od wójta, burmistrza albo prezydenta miasta ustalenia wysokości opłaty, o której mowa w ust. 3. Wójt, burmistrz albo prezydent miasta wydaje w tej sprawie decyzją.

Istota opłaty, o której mówią cytowane wyżej przepisy sprowadza się do przekazania gminie części korzyści majątkowej uzyskanej w wyniku wzrostu wartości nieruchomości a spowodowanej czynnikiem zewnętrznym, niezależnym od właściciela nieruchomości tj. zmianą planu. Zdarzeniami aktualizującymi obowiązek zapłaty renty planistycznej jest łączne spełnienie następujących przesłanek:

- ustalenie w planie stawki procentowej w wysokości nie wyższej niż 30 %,
- uchwalenie lub zmiana planu powodująca wzrost wartości nieruchomości,
- zbycie nieruchomości przez właściciela,
- wydanie decyzji administracyjnej.

Podstawowym warunkiem pobrania opłaty jest ustalenie w planie stawki procentowej, która służyć będzie naliczeniu opłaty. Sposób zredagowania przepisu art. 10 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, który mówi, iż w planie stawkę określa się, wskazuje na obligatoryjność tego elementu planu. Rada gminy nie może zrezygnować z określenia w uchwale stawki. Stawka ta nie może być wyższa niż

30 % wzrostu wartości nieruchomości. Ustawodawca wskazał więc jedynie górną granicę tj. 30 %. Jest to tzw. stawka maksymalna. W granicach stawki do 30 % rada gmina może dowolnie określać w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego wysokość stawki procentowej. Oznacza to, iż gminie przyznana została swoboda w wyznaczeniu konkretnej stawki w granicach ustawowego upoważnienia, które stanowi delegację do wydania normy aktu prawa miejscowego. W niniejszej sprawie zaistniał problem czy stawka ta może wynosić 0 %.

Przepisy Konstytucji nie wymagają, aby w upoważnieniach do wydania aktu prawa miejscowego (por. art. 94 ustawy zasadniczej), tak jak w upoważnieniach do wydawania rozporządzeń przez wskazane w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej organy centralne (por. art. 92 ustawy zasadniczej), zawarty był zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu. Takie rozwiązanie świadczy o woli konstytucyjnego ustawodawcy do zapewnienia organom władzy lokalnej szerokich uprawnień do kształtowania za pomocą przepisów prawa miejscowego stosunków społecznych w sposób adekwatny do warunków specyfiki danego terenu (wyrok NSA z 3 grudnia 1999 r., nr sygn. III SA 1721/99, opubl. w OwSS 2000/4/114). Gmina działając więc w granicach upoważnienia może ustalić stawkę procentową w wysokości do 30 % i w ten sposób dostosować regulacje aktu prawa miejscowego do miejscowych potrzeb. Przyznanie gminie swobody w ustaleniu wysokości stawki procentowej, wyraźnie wskazuje, iż wolą ustawodawcy było, aby gmina kierowała się ustalonymi przez siebie kryteriami. Brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż jedyną przesłanką (celem) ustalenia jej wysokości jest zapewnienie dochodu gminie. Gdyby tak właśnie było ustawodawca ustaliłby stawkę minimalną procentową na poziomie zapewniającym gminie realną korzyść. Tymczasem ustalenie zgodnie z ustawą stawki procentowych na poziomie niewiele przekraczającym 0 % np. 0.001 % jest niewątpliwie uzasadnione innymi celami niż fiskalny np. potrzebami aktywizacji gospodarczej na określonych obszarach gminy. Te dodatkowe kryteria są jednak wewnętrzną sprawą gmin i nie podlegają kontroli organów nadzoru. Koszty ustalenia w takim przypadku wielkości opłaty mogą być wyższe od uzyskanej przez gminę korzyści.

Stawka procentowa nie jest instytucją należącą do zakresy tzw. władztwa planistycznego czyli samodzielności gminy w zakresie określenia przeznaczenia terenów i zasad ich zagospodarowania choć jest określana ona w planie. Stawka ta ma, bowiem charakter daniny publicznej, o której mowa w art. 3 ust. 2 pkt I ustawy o finansach publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 1998, nr 155, poz. 1014 z późn. zm.), czyli świadczenia pieniężnego której obowiązek ponoszenia na rzecz jednostki samorządu terytorialnego wynika z ustawy. Skoro więc opłata jest ze swej istoty obligatoryjna to sama stawka służyć ma jedynie ustaleniu wysokości świadczenia a nie udzielaniu zwolnienia od jego spełnienia. Stawka zerowa byłaby zaprzeczeniem istoty art. 36 ust. 3 i nast. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym gdyż niweczyłaby obligatoryjność opłaty. Organ nadzoru w rozstrzygnięciu nadzorczym dokonał więc prawidłowej wykładni językowej i systemowej przepisów.

14

**DOLNY
ŚLĄSK**

URZĄD MARSZAŁKOWSKI WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO
Wybrzeże Juliusza Słowackiego 12-14
50-411 Wrocław

www.umwd.dolnyslask.pl
umwd@dolnyslask.pl

www.bip.dolnyslask.pl

KAPITAŁ LUDZKI
NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

**DOLNY
ŚLĄSK**

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI
FUNDUSZ SPOŁECZNY

8. W niniejszej sprawie Rada Gminy zmieniła uchwałę w sprawie likwidacji szkoły w ten sposób, iż przyspieszyła o dwa lata termin tej likwidacji. Organ nadzoru musiał na wstępie rozstrzygnąć czy uchwała ta była uchwałą o likwidacji szkoły, a co za tym idzie czy istniała konieczność zachowania wymogów określonych w art. 59 ustawy o systemie oświaty.

Należy zauważyć, iż szkoła może być zlikwidowana w ściśle określonym terminie tj. z dniem 31 sierpnia danego roku szkolnego (por. art. 59 ust. 1 zd. 1 w zw. z art. 63 ustawy o systemie oświaty). Likwidacja szkoły wymaga zawsze określenia terminu planowanej likwidacji i jest jej istotnym elementem. Bez jego wskazania procedura likwidacyjna nie może być wszczęta i przeprowadzona, a szkoła nie może być zlikwidowana. Jest on na tyle istotnym elementem likwidacji szkoły, iż nawet podanie terminu likwidacji, ale innego niż wynika z przepisów ustawy, stanowi istotne naruszenie prawa (por. wyrok NSA z dnia 5 maja 1998 r., sygn. akt II SA/Wr 1472/97, OwSS 1998/3/82).

Skoro ustawa o systemie oświaty nakłada na gminę obowiązek zawiadomienia o zamiarze likwidacji szkoły rodziców uczniów i kuratora (por. art. 59 ust. 1 zd. 2), to zawiadomienie to zawsze powinno obejmować wskazanie konkretnego terminu planowanej likwidacji szkoły. Jeśli natomiast termin planowanej likwidacji uległ zmianie, to rodzice dzieci i kurator oświaty winni być zawiadomieni o zamiarze likwidacji szkoły w nowym terminie. Zawiadomienie rodziców dzieci o zamiarze likwidacji szkoły bez podania daty likwidacji szkoły jest co najwyżej zaproszeniem do debaty publicznej lub inną formą konsultacji. Przedmiotowa uchwałą jest więc uchwałą w sprawie likwidacji szkoły i podlega procedurze likwidacyjnej przewidzianej w art. 59 ust. 1 i 2 ustawy o systemie oświaty. Takie stanowisko organu nadzoru podzielił Sąd.

Zgodnie z art. 59 ust. 1 ustawy o systemie oświaty szkoła publiczna, z zastrzeżeniem ust. 2, może być zlikwidowana z końcem roku szkolnego przez organ prowadzący szkołę, po zapewnieniu przez ten organ uczniom możliwości kontynuowania nauki w innej szkole publicznej o tym samym albo zbliżonym profilu. Organ prowadzący jest obowiązany co najmniej na 6 miesięcy przed terminem likwidacji zawiadomić rodziców uczniów, właściwego kuratora oświaty oraz właściwy organ jednostki samorządu

terytorialnego o zamiarze likwidacji. Według art. 59 ust. 2 powołanej ustawy

szkoła, profil kształcenia ogólnozawodowego lub zawod, w jakim szkoła kształci, a także placówka publiczna prowadzona przez jednostkę samorządu terytorialnego, z zastrzeżeniem ust. 2a, mogą zostać zlikwidowane po uzyskaniu pozytywnej opinii kuratora oświaty, a szkoła lub placówka publiczna prowadzona przez inną osobę prawną lub osobę fizyczną - za zgodą organu, który udzielił zezwolenia na jej założenie. W przypadku szkoły i placówki artystycznej wymagana jest pozytywna opinia ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

Przepisy powyższe nałożyły na Gminę - organ prowadzący szkołę - obowiązek powiadomienia rodziców uczniów oraz kuratora oświaty o zamiarze likwidacji szkoły a nie o likwidacji szkoły. Zatem zawiadomienie o zamiarze likwidacji powinno nastąpić przed podjęciem uchwały w sprawie likwidacji szkoły. Naruszenie ustawowego wymogu likwidacji publicznej placówki oświatowej, określonego art. 59 ust. 1 Ustawy, polegające na niedopełnieniu przez organ prowadzący obowiązku powiadomienia o zamiarze likwidacji placówki rodziców dzieci w taki sposób, by informacja o planowanej likwidacji oraz możliwości kontynuacji zajęć dotarła bezpośrednio do nich przed uchwałą w sprawie likwidacji szkoły (a jednocześnie co najmniej na 6 miesięcy przed planowanym terminem likwidacji), stanowiło przesłankę do stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały organu samorządu.

Gmina w skardze na rozstrzygnięcie nadzorcze kierowane do Sądu twierdziła, iż warunek zawiadomienia rodziców uczniów został spełniony poprzez publiczne debaty z udziałem rodziców dzieci przeprowadzone na spotkaniach z nimi, na posiedzeniach komisji Rady i samej Rady, poprzez wywieszane na tablicach informacyjnych zawiadomienia o porządku obrad sesji Rady na której podjęto uchwałę. Sąd nie podzielił argumentacji Gminy. Uznał za organem nadzoru, iż formy powyższe nie spełniają wymogu art. 59 ust. 1 cytowanej ustawy, gdyż wyraźna informacja o zamiarze likwidacji w określonym terminie nie dotarła bezpośrednio do rodziców dzieci. Fakt ten potwierdzili również sami rodzice dzieci uczęszczających do szkoły składając stosowne oświadczenia.

Najczęstsze naruszenia prawa przez i.s.t.

- 1 - przekroczenie kompetencji co do właściwości organu w tym przekroczenie zakresu ustawowego upoważnienia,
- 2 - naruszenie zasad techniki prawodawczej w tym:
  - przepisy normatywne w załącznikach do uchwał,
  - powtórzenia zapisów ustawowych,
- 3 - nieprzewidywanie publikacji aktów prawa miejscowego,
- 4 - niedopełnienie obowiązku dokonania uzgodnień czy uzyskania opinii innych podmiotów,
- 5 – naruszenie konstytucyjnej zasady równego traktowania podmiotów.

Wrocław październik 2011

Opracował i zebrał dane :

Andrzej Kubica - doradca w zakresie prawa administracyjnego